

[Udenrigsministeren.]

Det vil mange af os glæde os over, og jeg er glad for at kunne sige det herfra og ved denne lejlighed.

Så vil jeg gerne sige til hr. Guldberg, at det sete jo afhænger af øjnene, der ser, og det hørte åbenbart af ørerne, der hører. Når nu fortrykket kommer, så vil jeg bede udenrigsministeren læse, hvad jeg sagde før om udenrigsministerens, nej, undskyld — ja men det ved man jo aldrig, vi lever jo livet farligt, og selv med den risiko er bemærkningen jo dobbelt gyldig — den forhenværende udenrigsminister og formentlig også kommende på et eller andet tidspunkt. Jeg vil bede hr. Guldberg læse fortrykket og se, at jeg i meget stærke vendinger uden forbehold gav udtryk for, hvor værdifuldt det var, at den enighed, der kunne konstateres i fjor om hovedlinjerne, også var der i år.

Jeg mener også, jeg sagde det varmt. Nu ved alle vi, der kender hr. Guldberg, at det er ikke nemt at slå hr. Guldberg, når det gælder om at give udtryk for hjertevarme og engagement, og derfor er det muligt, at jeg har ligget lidt under dér, men det må jeg leve med. Den, der ser ordene, vil vide, at det var en helt klart udtrykt glæde over, at det næststørste parti, hvad ikke overrasker, for det ved vi jo er vor fælles politik, så klart gav udtryk for sin tilslutning til hovedlinjerne.

Så vil jeg gerne sige om dette med vetoet, at jeg er hr. Guldberg taknemlig for udlægningen af teksten, for jeg erkender, at sådan som jeg sagde det, og i hvert fald sådan som det er blevet opfattet, da kunne det misforstås og virke noget nær modsat det, som jeg burde sige. Det, der er foregået — og det vil jeg også gerne sige i anledning af hr. Steen Folkes sidste ord, det er derfor, jeg vil tage tingets tid til at sige det — er, at mens denne vetoet fra 1966 oprindeligt var tænkt for vigtige spørgsmål, vigtige interesser, men i og for sig kunne bruges i et hvilket som helst spørgsmål, så havde der efterhånden udviklet sig en praksis, som gav ministrene anledning til på topmødet i Paris at henstille, at man afstod fra en praksis, hvor et hvilket som helst spørgsmål gav anledning til brug af vetoet. Det forhindrer ikke, at vi stadig kan bruge den i et hvilket som helst spørgsmål, men det er altså en henstilling om, at man ikke bruger

den i strid med det, der var tanken med den i sin tid, da den blev vedtaget. Så går jeg ud fra, at så er hr. Steen Folke ikke så forfærdelig taknemlig på det punkt længere, og det vil berolige mig kolossalt.

Jeg skal ikke på dette tidspunkt tage en diskussion op med hr. Guldberg om frihedsbevægelserne, men én ting må jeg simpelt hen for sandhedens skyld sige. Er der noget, der har været gennemkontrolleret i alle ender og kanter af Røde Kors, af FN, af ambassadører, af velkendte danske organisationer, og af hvem vi i øvrigt kan få til det, så var det de ting, der blev ydet i overensstemmelse med disse bevillinger, fordi vi var klar over, hvor kritisk det ville være, hvis der kunne påvises misbrug. Hr. Guldberg rejste sådan uden at dokumentere det denne mistanke om, at det jo kunne ske, og efter tilmænte møder i udenrigsudvalget — det kan enkelte andre her bekræfte — endte disse møder med en klar erkendelse fra den daværende udenrigsminister af, at det savnede grundlag, men at det var sådan en fornemmelse. Jeg vil gerne konstatere, at fornemmelsen er viderebragt endnu en gang, og at den stadig er udokumenteret.

Så vil jeg gerne sige til hr. Arentoft, at jeg er da ked af, hvis han tager det med telefonsvareren så tungt, jeg skal gerne fremtidig lade den ligge. Det, der først og fremmest glæder mig, og det vil jeg da have lov at vende tilbage til, og det tror jeg hr. Arentoft vil forstå, er, når man fra fremskridtspartiets side siger, at man erkender, og det er vel egentlig en af de få ting, hvor samtlige andre 9 partier er enige, at et stigende antal problemer kun kan løses internationalt, og at hr. Arentoft, om jeg så må sige, tilslutter sig de 9 her i salen på dette punkt. At det så også får nogle administrative konsekvenser, tror jeg også hr. Arentoft vil forstå. Så kan vi diskutere, hvor grænsen ligger for, hvad vi skal tage del i og ikke tage del i.

Så vil jeg gerne vedrørende det eksempel, som hr. Arentoft nævnte, Svalerne, sige, at jeg kender udmærket den organisation, som vi da også ved en enkelt lejlighed har hjulpet, og som udfører deres arbejde på et uhyre beskedent plan. Men hvis hr. Arentoft prøver at tage beretningen om vores u-landsbistand — så kan man være enig eller uenig i mange af de ting, jeg mener, det er rigtige ting for de allerflestes vedkommende